

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Městská část Praha-Troja**, se sídlem Trojská 230/96, Praha 7, zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem, se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Zoologická zahrada hl. m. Prahy**, se sídlem U Trojského zámku 120/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č.j. MHMP 649497/2017, sp.zn. 1695776/2016/STR,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č.j. MHMP 649497/2017, sp.zn. 1695776/2016/STR (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce a dalších účastníků správního řízení změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru výstavby a územního rozhodování ze dne 27. 7. 2016, č.j. MČ P7 036825/2016/OVT/Vm,R, sp.zn. MČ P7 023224/2016/OVT/ob.99 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Nový pavilon goril – areál ZOO Praha“, Praha, Troja č.p. X, U t. z. 3, na pozemku parc. č. X, v k.ú. T., tak, že se ve výroku v poslední větě podmínky č. 1 pro umístění a projektovou přípravu stavby text „světliky o max. rozměrech 13,5 x 54 m“ nahrazuje textem „světliky o max. rozměrech 13,5 x 5,4 m“, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

- [2] Žalobce v prvním žalobním bodu namítal nedostatečné posouzení předmětného záměru podle ustanovení § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Namítal, že žalovaný dostatečně neodlišuje plochu s celoměstským systémem zeleně, resp. ani nevysvětlil, k čemu tento regulativ v územním plánu slouží. Dle žalobce z územního plánu hl. m. Prahy vyplývá, že v monofunkčních plochách zeleně, které jsou součástí celoměstského systému zeleně, je přípustné umisťovat pouze stavby a zařízení související s provozem a údržbou těchto ploch. Z toho žalobce dovodil, že i v plochách polyfunkčních (jako je v předmětném případě plocha SO6) je celoměstský systém zeleně bezpodmínečně chráněn a musí zde převážet hlavní účel, a to ochrana a rozvoj zeleně. Dle žalobce je již jen z historického hlediska zástavbu v dané lokalitě povolovat jen velmi omezeně, aby nebyl narušen charakter daného území. Dle žalobce se žalovaný v rozporu s ustanovením § 90 písm. b) stavebního zákona nezabýval posouzením architektonických a urbanistických hodnot, konkrétně fenoménem usedlosti Sklenářka. Záměr tak byl nedostatečně posouzen, co se týče charakteru území. Shrnul, že jeho realizaci bezpodmínečně k narušení charakteru dojde, což bude mít další negativní vlivy na okolí. Z těchto důvodů žalobce dospěl k závěru, že žalovaný záměr posoudil v rozporu s ustanovením § 90 písm. a) a b) stavebního zákona.
- [3] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že záměr nebyl posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“). Uvedl, že žalovaný odkázal na souhrnné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „MHMP“) ze dne 4. 1. 2016, č.j. 2194641/2015, opatření téhož odboru ze dne 2. 12. 2016, č.j. 2128655/2016 a vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 3. 2017, č.j. 6860/ENV/17, ale nijak nereagoval na argumentaci žalobce uvedenou v odvolání; neuvedl žádné své vlastní úvahy, jen přebíral názor ostatních správních orgánů, které jsou dle žalobce mylné. Konstatoval, že ačkoliv samotný záměr nepřekračuje 2 ha (což je podmínkou pro provedení zjišťovacího řízení v daném případě), je nutné na záměr nahlížet v komplexní podobě. Namítal, že vyjádření ministerstva neobsahuje zdůvodnění, proč se toto nezabývalo otázkou, zda by se záměr nedal podřadit pod podlimitní záměr, které by podléhal zjišťovacímu řízení. Uvedl, že záměr a jeho vlivy je třeba posuzovat v kontextu s celým objektem. Výstavba pavilonu goril je jednoznačně jednou z etap dlouhodobého záměru rozvoje zoologické zahrady. V tomto směru žalobce vytýkal žalovanému tolerování tzv. salámové metody. Žalobce k tomuto bodu shrnul, že pro vydání napadeného rozhodnutí nebyly k dispozici všechny podklady, a to přinejmenším závěr zjišťovacího řízení podle zákona o EIA.
- [4] Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal nedostatečnou ochranu přírodního parku a krajinného rázu. V tomto bodu žalobce popsal význam předmětného území (oblast přírodního parku Drahaň-Troja). Uvedl, že je přesvědčen, že realizaci záměru dojde k významnému zásahu do krajinného rázu, což potvrzují i odborné vyjádření zpracované společností LÖW & spol., s.r.o. Žalovaný se dle žalobce s tímto odborným vyjádřením

vypořádal zcela nedostatečně, když osoba zpracovatele je renomovanou osobností ve svém oboru (specializace na problematiku krajinného rázu). Žalobce namítal, že závěr závazného stanoviska odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 4. 1. 2016, že krajinný ráz nebude měněn ani snižován, není řádně odůvodněn. Dle žalobce pochybilo rovněž Ministerstvo životního prostředí, když opatřením ze dne 16. 11. 2016, č.j. 3096/500/16 70049/ENV/16, toto závazné stanovisko, a to i navzdory nedostatečnému odůvodnění, potvrdilo. Dále žalobce uvedl, že se zásahem do krajinného rázu souvisí i zásah do přírodního parku, když omezení využití území přírodních parků je obecně upraveno v ustanovení § 15 nařízení č. 14/2014 Sb. HMP, o zřízení přírodních parků na území hlavního města Prahy. Žalobce namítal, že vybudováním nového pavilonu v plánovaném rozsahu dojde k excesivnímu narušení charakteru lokality zejména z důvodu jeho velikosti (zastavěná plocha 2.500 m², velká střešní okna, opěrné stěny, účelová obslužná komunikace). Uvedl, že v projektové dokumentaci ani v rozhodnutí stavebního úřadu není žádným způsobem odůvodněna rozsáhlost záměru (plánovaný záměr je 2-3 násobně rozsáhlejší než nynější pavilon goril). Hranice pozemků ve správě zoologické zahrady sice nadále zůstávají stejné, ale navyšuje se zastavěná plocha uvnitř zoologické zahrady a rozšiřuje se návštěvnický areál zahrady. Žalovaný dle žalobce pochybil dále v tom, že neshledal povinnost zaslat odborné vyjádření zpracované společností LÖW & spol., s.r.o., k vyhodnocení Ministerstvu životního prostředí; ministerstvo si tak nemohlo vytvořit ucelený pohled na věc, jelikož k němu nemělo veškeré existující podklady. Skutečnost, že odborné vyjádření bylo zasláno později, než ministerstvo rozhodlo, dle žalobce nemůže být překážkou. Žalovaný pak dle žalobce zamlčel zásadní skutečnost, a to dřívější požadavek z jeho strany na zpracování „Vyhodnocení krajinného rázu a návrhu regulativů pro přírodní park Drahaň-Troja“, který byl právě prostřednictvím zpracovatele Doc. Ing. arch. J. L. vypracován v červnu 2000, projednán a předán odboru životního prostředí MHMP. Žalobce shrnul, že zoologická zahrada je součástí přírodního parku, není mu nikterak nadřazena, proto je nutné, aby do něj zasahovala co nejméně a dle určených pravidel daných nařízením 10/2014 Sb. HMP. Žalobce konstatoval, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

- [5] V posledním čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nezjištění skutečného stavu věci – nedostatek parkovacích míst. Uvedl, že žalovaný se sice vypořádal s námitkami žalobce týkající se pochybností ohledně počtu parkovacích míst a jejich navýšení, a to především s odkazem na normu ČSN 73 6110, avšak dle žalobce je metoda pro výpočet parkovacích míst nesprávná. Uvedl, že již v dosavadní době je parkování pro zoologickou zahradu naprosto nevyhovující. Ačkoliv z ryze formálního hlediska může být počet parkovacích stání podle předmětné normy ČSN dodržen (dle této vyhovuje 580 parkovacích míst), není dle žalobce možné takto bez dalšího uvažovat, pokud se zoologická zahrada rozvíjí, zatraktivňuje a budují se nové pavilony. Za takové situace potom nelze dle žalobce jen slepě vycházet z výpočtů dle ČSN, ale rovněž je nutné přihlédnout k těmto dalším skutečnostem a za pomoci správního uvážení i přes formální dodržení počtu parkovacích míst je navýšit, resp. nevydat územní rozhodnutí, pokud tato parkovací místa navýšena nebudou. Záměr tak dle žalobce není v souladu s ustanovením § 90 písm. d) stavebního zákona, tj. s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Závěrem uvedl, že ačkoliv v prvostupňovém řízení bylo provedeno místní šetření, z jeho výsledku prvoinstanční orgán, stejně jako i žalovaný nevycházel, resp. nepřihlédl k němu, což je v rozporu se zásadou materiální pravdy podle ustanovení § 3 správního řádu.

- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K prvním žalobním bodu žalovaný odkázal na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, kde se podrobně zabýval otázkou souladu záměru s územně plánovací dokumentací, resp. s územním plánem. Podle názoru žalovaného je předmětný záměr v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací ve smyslu ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona. Uvedl, že záměr se nachází v polyfunkční ploše „SO6 – naučné a poznávací aktivity“, na které se zároveň nachází celoměstský systém zeleně. Pro polyfunkční plochy nejsou z hlediska celoměstského systému zeleně stanovena žádná další omezení využití. V těchto územích lze umístit všechny stavby, které jsou v souladu s jejich funkčním využitím. Regulativ vyhlášky č. 32/1999 Sb. HMP, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů, se dle žalovaného vztahuje pouze na monofunkční plochy, nikoliv na plochy polyfunkční. K porušení ustanovení § 90 písm. b) stavebního zákona pak uvedl, že k projednávanému záměru byla vydána souhlasná stanoviska a závazná stanoviska dotčených orgánů, na která žalovaný v podrobnostech odkázal. Konstatoval, že je přesvědčen, že předmětný záměr byl dostatečně posouzen, pokud jde o charakter území, a že jeho realizací nebude charakter území narušen.
- [7] Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí, kde se otázkou nutnosti posouzení záměru podle zákona o EIA zabýval. Uvedl, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, pak je třeba, aby se nadřízený orgán, kterému bylo podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu předloženo závazné stanovisko k přezkoumání, vyjádřil ke všem odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti. Odvolací správní orgán pak musí vycházet z odborné skutkové úvahy příslušného nadřízeného dotčeného orgánu. Odvolací správní orgán nemůže nahradit uvedenou odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní, protože k tomu není odborně způsobilý. Jestliže se tedy nadřízený dotčený orgán řádně vypořádal s odvolacími důvody, pak není dle žalovaného pochybením, když odvolací správní orgán v odůvodnění rozhodnutí o odvolání odkáže na odbornou úvahu nadřízeného dotčeného orgánu. Obdobný princip pak platí i v případě, kdy je v odvolání napadeno stanovisko dotčeného orgánu (tj. nejedná se o závazné stanovisko), k jehož případné změně nebo zrušení je podle ustanovení § 156 správního řádu příslušný orgán, který ho vydal. Uvedl, že je přesvědčen, že se odbor ochrany prostředí MHMP i Ministerstvo životního prostředí řádně vypořádaly se všemi odvolacími důvody, které se týkaly otázky, zda se měl předmětný záměr posuzovat podle zákona o EIA. Uvedená stanoviska jsou ve svých závěrech přesvědčivá a logická, a žalovaný proto neměl důvod je zpochybňovat či žádat jejich doplnění.
- [8] Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na str. 10 až 14, kde zabýval otázkou zásahu do krajinného rázu a ochranou přírodního parku, a dále na str. 20 až 22, kde se zabýval předmětným odborným vyjádřením. Uvedl, že trvá na tom, že toto odborné vyjádření není posudkem ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, vyhotoveným k tomu oprávněným znalcem z oboru a neobsahuje žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že navrhovaný záměr je v daném území nepřípustný. Dle žalovaného se odbor ochrany prostředí MHMP ve svém stanovisku ze dne 4. 1. 2016 řádně vypořádal s danou otázkou; stejně tak se ministerstvo vypořádalo se všemi odvolacími důvody, které směřovaly proti tomuto stanovisku. Oba dotčené orgány došly k závěru, že záměr v takovém rozsahu, v jakém byl navržen, nemůže změnit či snížit krajinný ráz a že na území přírodního parku Drahaň-Troja je možné tento záměr umístit. K odbornému vyjádření dále žalovaný uvedl, že správní řád nezná a neřeší postup, podle kterého by bylo možné

přezkoumat výsledek přezkumu závazného stanoviska či stanoviska – sdělení dotčeného orgánu. Požadavek žalobce na zaslání odborného vyjádření Ministerstvu životního prostředí v okamžiku, kdy toto ministerstvo již potvrdilo napadené stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP, tedy dle žalovaného zcela vybočuje z právního rámce. Dále uvedl, že nikdy v minulosti neinicioval zpracování žádného dokumentu, který by se týkal „Vyhodnocení krajinného rázu a návrhu regulativů pro přírodní park Drahaň-Troja“. Žalobce sice uvedl, že tento dokument „*byl schválen*“, není však zřejmé kdy a kým byl schválen, resp. jaká je právní závaznost tohoto dokumentu.

- [9] K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí, kde se těmito námitkami již zabýval. Zdůraznil, že realizací záměru nového pavilonu goril nedojde ani k rozšíření plochy areálu ZOO, ani k rozšíření chovu zoologické zahrady, dojde pouze k přemístění expozice goril do jiné části uvnitř areálu. Toto jiné umístění se z hlediska dopravní obslužnosti dotkne především vnitřních areálových komunikací, veřejných komunikací se řešení nijak nedotkne. Uvedl, že záměr nezvyšuje žádný z parametrů vyžadující úpravu počtu parkovacích stání zoologické zahrady, proto nevyžaduje ani navýšení kapacity parkovacích míst pro dopravu v klidu. Řešení stávajícího nevyhovujícího stavu parkovacích kapacit v území nebylo a ani nemohlo být v daném případě předmětem územního řízení. Stavební úřad tedy nemohl tyto otázky řešit při umisťování stavby, která požadavky na dopravu v klidu podle příslušných právních předpisů nijak nemění. Uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce ohledně užití správního uvážení, neboť stavební zákon ani vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve spojení s normou ČSN 73 6110, nevyžadují navýšení počtu odstavných a parkovacích stání, resp. tyto předpisy a normy jasně definují výpočet.
- [10] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které k vyjádření žalovaného k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že celoměstský systém zeleně je natolik významný, a proto byl v grafické části územního plánu zakotven i v polyfunkčních plochách. Dle žalobce je nutno odmítnout interpretaci žalovaného, že uvedený regulativ se vztahuje pouze na monofunkční plochy a nikoliv na plochy polyfunkční, jakou je i plocha SO6. Naopak je důležité přihlížet i k polyfunkčním plochám, aby význam celoměstského systému zeleně zůstal zachován. K vyjádření žalovaného k druhému žalobnímu bodu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č.j. 5 A 241/2011-69. Dle žalobce měl žalovaný zajistit, aby všechny odvolací námitky byly řádně vypořádány, k čemuž však nedošlo. K vyjádření žalovaného k třetímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, že předmětné odborné vyjádření je relevantním důkazem, obsahujícím významné skutečnosti pro posouzení umístění záměru, ke kterému nebylo téměř vůbec přihlédnuto. Dle žalobce mělo dojít k opětovnému přezkumu (ač již jednou potvrzeného) závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, sp. zn. S-MHMP 1801776/2015 OCP, bodu 5.A, doplněného o předložené odborné vyjádření. Žalovaný tak dle žalobce nedostál své povinnosti dle ustanovení § 52 správního řádu. K vyjádření žalovaného k poslednímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, že otázka parkovacích míst musí být předmětem řízení, neboť parkovací místa bezprostředně souvisí s areálem zoologické zahrady. Vnitřní kapacita a míra využívání ZOO již přesáhla kritickou mez a sama je mimo tuto normu (denní návštěvnost zahrady v desítkách tisíců návštěvníků), a proto otázka počtu parkovacích míst vyžadovala dle žalobce správní uvážení.
- [11] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

- [12] Stavební úřad rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016, č.j. MČ P7 036825/2016/OVT/Vm,R, sp.zn. MČ P7 023224/2016/OVT/ob.99, rozhodl o umístění stavby „Nový pavilon goril – areál ZOO Praha“, Praha, Troja č.p. X, U t. z. 3, na pozemku parc. č. X, v k.ú. T.
- [13] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 18. 8. 2016 odvolání. Dne 4. 4. 2017 pak žalobce podal vyjádření k doplněným podkladům odvolacího řízení. V těchto podáních žalobce uplatňoval obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [14] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 4. 2017, č.j. MHMP 649497/2017, sp.zn. 1695776/2016/STR, bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že se ve výroku v poslední větě podmínky č. 1 pro umístění a projektovou přípravu stavby text „*světlíky o max. rozměrech 13,5 x 54 m*“ nahrazuje textem „*světlíky o max. rozměrech 13,5 x 5,4 m*“, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
- [15] V odůvodnění tohoto rozhodnutí na str. 4 a 5 se žalovaný zabýval námitkami žalobce týkajícími se rozporu záměru s územně plánovací dokumentací a s územním plánem. Mimo jiné uvedl, že soulad záměru se Zásadami územního rozvoje hl. m. Prahy se v řízení o umístění stavby samostatně neposuzuje. Dále uvedl, že záměr se podle územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy nachází s výjimkou malé části, která se týká připojení na síť technické infrastruktury, v ploše s funkčním využitím SO6 – naučné a poznávací aktivity, dané území je rovněž podle územního plánu součástí celoměstského systému zeleně. Pro polyfunkční plochy, na kterých se zároveň nachází celoměstský systém zeleně, nejsou z hlediska celoměstského systému zeleně stanovena žádná další omezení využití. V těchto územích lze umístit všechny stavby, které jsou v souladu s jejich funkčním využitím. Zeleně vyžadující zvláštní ochranu se podle územního plánu v daném území nenachází. Stavební úřad tedy dle žalovaného neměl důvod zabývat se umístěním staveb z hlediska celoměstského systému zeleně, neboť pro celoměstský systém zeleně nejsou v polyfunkčních plochách stanovena žádná omezení, ani zelení vyžadující zvláštní ochranu, jelikož taková zeleně se v místě stavby nenachází.
- [16] Na str. 5 až 7 odůvodnění se žalovaný zabýval námitkami žalobce ohledně toho, zda měl být předmětný záměr posuzován podle zákona o EIA. Uvedl, že jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí bylo souhrnné stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 4. 1. 2016, sp.zn. S-MHMP 1801776/2015 OCP, č.j. MHMP 2194641/20105, kde je v bodě 7. konstatováno, že předložený záměr nevyžaduje posouzení podle zákona o EIA. Uvedl, že opatřením ze dne 6. 10. 2016, č.j. MHMP 1766630/2016, požádal odbor ochrany prostředí MHMP o vyjádření k obsahu odvolacích námitek, resp. o přezkum uvedeného sdělení ve smyslu ustanovení § 156 správního řádu. Tento vydal následně opatření ze dne 2. 12. 2016, č.j. MHMP 2128655/2016 OCP-V-469/Bor, ze kterého žalovaný podrobně citoval. Žalovaný dále uvedl, že opatřením ze dne 24. 1. 2017, č.j. MHMP 113499/2016 požádal Ministerstvo životního prostředí o součinnost. Ministerstvo životního prostředí, odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence vydalo vyjádření ústředního správního úřadu z hlediska zákona o EIA ze dne 10. 3. 2017, č.j. 6860/ENV/17, ve kterém se zabývalo otázkou, zda předmětný záměr může naplnit dikci bodu 10.13 (Tematické areály na ploše nad 2 ha) kategorie II, přílohy č. 1 k zákonu. Rovněž se zabývalo otázkou, zda realizace záměru představuje takovou změnu záměru, která by mohla ministerstvo k závěru, že se jedná o nevýznamnou změnu záměru, u které se nepředpokládá významné negativní ovlivnění životního prostředí.

- [17] Na str. 8 odůvodnění se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce ohledně nedostatečného počtu parkovacích míst. Uvedl, že ačkoliv se jedná o vznik nového objektu pavilonu goril a k němu příslušícímu zázemí a infrastruktury, bude stavba realizována v rámci stávajícího areálu, který nebude kvůli umístění této stavby rozšiřován. Dopravní obslužnost území zůstane stávající, příjezdové komunikace pro veřejnost i parkovací plochy nebudou výstavbou nijak dotčeny. Nový vstup, který je v rámci záměru navržen, je určen pro pěší, příp. pro cyklisty. Dle žalovaného tak realizací záměru nového pavilonu goril nedojde ani k rozšíření plochy areálu ZOO, ani k rozšíření chovu zoologické zahrady, dojde pouze k přemístění expozice goril do jiné části uvnitř areálu. Toto jiné umístění se z hlediska dopravní obslužnosti dotkne především vnitřních areálových komunikací, veřejných komunikací se řešení nijak nedotkne.
- [18] Na str. 10 až 15 odůvodnění se žalovaný zabýval námitkami žalobce ohledně nedostatečné ochrany přírodního parku a krajinného rázu. Žalobce konkrétně zpochybňoval obsah závazného stanoviska MHMP, odboru ochrany prostředí ze dne 4. 1. 2016, č.j. MHMP 2194641/2015, a obsah závazného stanoviska MHMP, odboru památkové péče ze dne 10. 11. 2015, č.j. MHMP 1957006/2015. Žalovaný uvedl, že Ministerstvo životního prostředí opatřením ze dne 16. 11. 2016, č.j. 3096/500/16 70049/ENV/16, potvrdilo stanovisko MHMP ze dne 4. 1. 2016. Žalovaný z tohoto opatření podrobně citoval a ztotožnil se s jeho obsahem, a to jak co se týče ochrany přírodního parku (zeleně a předmětných usedlostí), tak ve vztahu ke krajinnému rázu. Dále žalovaný uvedl, že Ministerstvo kultury vydalo dne 15. 12. 2016 opatření č.j. MK 78452/2016 OPP, sp.zn. MK-S 3181/2016 OPP ze dne 15.12.2016, kterým potvrdilo závazné stanovisko MHMP ze dne 10.11.2015. Žalovaný se opětovně s tímto vyjádření ministerstva ztotožnil.
- [19] Na str. 21 a 22 odůvodnění se pak žalovaný zabýval žalobcem předloženému odbornému vyjádření. Žalovaný uvedl, že společnost LÖW & spol., s.r.o., není oprávněna zpracovávat „posudky“ týkající se posouzení vlivu stavby na krajinný ráz; takové posouzení je plně v kompetenci dotčených správních orgánů. Uvedl, že předložený posudek se v částech, kde hodnotí vliv záměru na krajinný ráz, jeví jako značně emotivní, přičemž logické a věcné argumenty jsou v něm upozaděny. Žalovaný dále konstatoval, že se v posudku neuvádí žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že navrhovaný záměr je v daném území nepřijatelný.
- [20] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [21] Žalobce s projednáním věci bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [22] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [23] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný posoudil předmětný záměr v rozporu s ustanovením § 90 písm. a) a b) stavebního zákona.

- [24] Podle ustanovení § 90 stavebního zákona, v rozhodném znění: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu*
a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, (...)“
- [25] Soud konstatuje, že záměr v převážné míře dle územního plánu nachází v polyfunkční ploše s funkčním využitím SO6 – naučné a poznávací aktivity. Toto území je rovněž součástí celoměstského systému zeleně. Pro území „SO6“ dle územního plánu platí, že jde o území naučných a poznávacích aktivit, jehož hlavní funkční využití jsou: zeleň, zoologické a botanické zahrady, ekologická centra, archeologické parky, pobytové louky; stavby a zařízení pro provoz a údržbu (pro uspokojení potřeb území vymezeného danou funkcí); klubová zařízení (související s vymezeným funkčním využitím) – srov. vyhlášku hlavního města Prahy č. 32/1999 Sb. HMP, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 32/1999 Sb. HMP“), přílohu č. 1 „Regulativy funkční a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy“, oddíl 4 „Polyfunkční území“. Z tohoto pohledu tedy předmětný záměr naprosto naplňuje dané funkční využití území. Nadto na předmětných pozemcích se již aktuálně jiné výběhy a zařízení pro chov zvířat zoologické zahrady nacházejí.
- [26] Dle bodu 6 oddílu 5 „Monofunkční plochy“ přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. HMP, platí, že: „*Na území města je vymezen a chráněn celoměstský systém zeleně. V monofunkčních plochách zeleně, které jsou součástí celoměstského systému zeleně, je přípustné umísťovat pouze stavby a zařízení související s provozem a údržbou těchto ploch. Nová výstavba a změny funkčního využití nesmějí být prováděny na úkor zvlášť chráněných území přírody.*“ Dle názoru soudu se tento regulativ skutečně vztahuje jen plochy monofunkční, jak uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, neboť podobný regulativ není u polyfunkčních ploch uveden. Zároveň to však neznamená, že by měla být při umísťování záměrů do polyfunkční plochy, ve které se zároveň nachází celoměstský systém zeleně, tato zeleň ignorována a bylo lze zde umístit jakýkoliv záměr bez ohledu na zeleň. I pro polyfunkční plochu „SO6“ totiž platí, že jedno z hlavních využití je zeleň, jak bylo uvedeno výše. Zde je však podstatné konstatovat, že se jedná o jedno „z“ hlavních využití této plochy, nikoliv využití jediné. V rámci umísťování záměru do takové plochy je tedy nutné vyvážit jednotlivé zájmy a jednotlivá funkční využití – v nyní projednávaném případě zeleň a stavbu zoologické zahrady (pavilon, výběh, zařízení pro provoz a údržbu, obslužné komunikace atd.).
- [27] Dle názoru soudu správní orgány náležitě posoudily soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací (ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona), neboť územní plán umožňuje předmětný záměr do dané polyfunkční plochy umístit, přičemž zároveň nedošlo k tomu, že by bylo jedno z dalších funkčních využití území (tj. žalobcem namítaná zeleň) zcela v tomto území vyloučeno. Zároveň správní orgány dospěly k závěru, že se na daném území nenachází zeleň vyžadující zvláštní ochranu, nebylo tedy dle názoru soudu se třeba takovou okolností ve správních rozhodnutích zabývat.
- [28] K námitce žalobce ohledně porušení ustanovení § 90 písm. b) stavebního zákona soud uvádí, že k předmětnému záměru byla vydána souhlasná stanoviska a závazná stanoviska dotčených orgánů. Konkrétně Odbor ochrany prostředí MHMP v souhrnném stanovisku ze dne 4. 1. 2016, sp.zn. S-MHMP 1801776/2015 OCP, č.j. MHMP 2194641/2015 v bodu 5.A uvedl, že umístěním záměru nemůže být snížen či změněn krajinný ráz dané lokality,

přičemž velmi podrobně popsal danou lokalitu (blíže viz str. 2 a 3 tohoto stanoviska). V rámci odvolacího řízení bylo toto stanovisko potvrzeno opatřením odboru státní správy I. Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 11. 2016, č.j. 3096/500/16, 70049/ENV/16, ve kterém toto dospělo k závěru, že navržená stavba žádným způsobem nezasáhne do pohledově exponovaných svahů vltavského údolí ani navazujícího údolí, ve kterém se nachází usedlosti Sklenářka a Hrachovka, či že z pohledového hlediska nebude navržený záměr vytvářet významnou dominantu (lokálními dominantami zůstanou právě zmíněné usedlosti). V podrobnostech si soud dovoluje na toto opatření odkázat.

[29] Ve správním spise se dále nachází souhlasné závazné stanovisko Odboru památkové péče MHMP ze dne 10. 11. 2015, sp.zn. S-MHMP 1796102/2015, č.j. MHMP 1957006/2016, které bylo potvrzeno opatřením odboru památkové péče Ministerstva kultury ze dne 15. 12. 2016, č.j. MK 78452/2016 OPP, sp.zn. MK-S 13181/2016 OPP, na které soud také odkazuje.

[30] Z uvedeného dle názoru soudu vyplývá, že záměr byl záměr dostatečně posouzen i z pohledu ustanovení § 90 písm. b) stavebního zákona, s tím, že charakter předmětného území nebude tímto záměrem narušen.

[31] Námitky uvedené v prvním žalobním bodu tak soud neshledal důvodnými.

[32] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že záměr nebyl posuzován podle zákona o EIA.

[33] Podle bodu 10.13 přílohy č. 1., kategorie II zákona o EIA podléhají tématické areály na ploše nad 2 ha zjišťovacímu řízení.

[34] Podle ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona: „*Předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou:* (...)

c) záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení,

d) záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu, které nedosahují příslušných limitních hodnot, jsou-li uvedeny (dále jen "podlimitní záměr") a příslušný úřad stanoví, že budou podléhat zjišťovacímu řízení; tyto záměry podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení, (...)"

[35] V tomto směru soud nejprve uvádí, že příslušné správní orgány se tím, zda měl být záměr posuzován dle zákona o EIA, několikrát v průběhu řízení zabývaly. Nejprve Odbor ochrany prostředí MHMP v již zmiňovaném souhrnném stanovisku ze dne 4. 1. 2016, kde v bodě 7 tento dotčený správní orgán stručně konstatoval, že předložený záměr nevyžaduje posouzení dle zákona o EIA. Na to navázalo opatření téhož odboru ze dne 2. 12. 2016, č.j. 2128655/2016, kde tento odbor reagoval na odvolací námitky žalobce tak, že uvedl, že „*ve svém vyjádření vycházel z dosavadní praxe, kdy stavby v areálu zoologických zahrad dosud obecně nebyly chápány jako záměry ve smyslu bodu v příloze č. 1, kategorii II, bodu 10.13 zákona č. 100/2001 Sb., resp. jako podlimitní záměry k uvedenému bodu. (...) V případě důvodných pochybností o záměru a zařazení záměru do příslušné kategorie nebo do příslušného sloupce podle přílohy č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb. je podle § 23 odst. 3 citovaného zákona*

rozhodující vyjádření Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“). Takové vyjádření MŽP, z něhož by vyplývalo, že je na obdobné záměry třeba nahlížet jako na záměry ve smyslu přílohy č. 1, kategorie II, bodu 10.13 zákona č. 100/2001 Sb., resp. jako na podlimitní záměry k uvedenému bodu, dosud nebylo vydáno. (...) Dle názoru OCP MHMP se jedná o jednotlivé plánované stavební záměry, o nichž byla pouze hlavnímu městu Praze jako zřizovateli Zoologické zahrady Praha v tomto materiálu (pozn. soudu: jedná se o Teze ke stavebnímu rozvoji Zoologické zahrady hlavního města Prahy v letech 2017 až 2022) podána souborná informace. Z uvedeného materiálu nevyplývá, že by tyto jednotlivé záměry spolu provozně souvisely, jejich realizace se vzájemně podmiňovala nebo že by na sebe jinak koncepčně navazovaly. Naopak z předloženého materiálu je patrné, že se jedná o samostatné záměry, které jsou realizovatelné samostatně a nezávisle na sobě.“

[36] V souladu s ustanovením § 23 odst. 3 zákona o EIA, dle kterého platí, že „v případě důvodných pochybností o záměru a o zařazení záměru do příslušné kategorie nebo do příslušného sloupce podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu, popřípadě o rozsahu dotčeného území je rozhodující vyjádření ministerstva, které musí být vydáno nejpozději do 15 dnů ode dne doručení podnětu k vyjádření ministerstvu,“ žalovaný vyzval Ministerstvo životního prostředí k vyjádření. Ve vyjádření ze dne 10. 3. 2017, č.j. 6860/ENV/17, ministerstvo nejprve podrobně popsalo předmětný záměr a dále se zabývala otázkou, zda předmětný záměr může naplnit dikci bodu 10.13 (Tematické areály na ploše nad 2 ha). Uvedlo, že „dle metodického výkladu MŽP čj. 48370/ENV/06 ze dne 21. 6. 2006 k bodu 10.13 se pro účely zákona pojmem „tematické areály“ rozumí místně i časově soustředěná výstavba zpravidla více účelových zařízení jako jsou areály vysokých škol a vysokoškolských kolejí, vědy a výzkumu, vývoje, trvalých kulturních a zábavních zařízení vč. zábavních parků, aquaparků, dále nemocnic, sanatorií, léčebných či rehabilitačních komplexů. Kategorie záměru „zábavní parky“ je rovněž uvedena v příloze II směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“), a to pod bodem 12e) pod titulem „Cestovní ruch a volný čas“. Dle metodického výkladu definic některých kategorií záměrů příloh I a II směrnice EIA by do kategorie „zábavní parky“ měla být zahrnuta mimo jiné i území určená k výstavbě atrakce z oblasti volného času založené na určitém tématu – např. zoologické zahrady. S ohledem na tyto skutečnosti je třeba na zoologické zahrady nahlížet jako na tematické areály ve smyslu zákona.“ Ministerstvo se dále zabývalo otázkou, zda realizace záměru představuje takovou změnu záměru, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí. Uvedlo, že „záměr předpokládá vybudování pavilonu o zastavěné ploše max. 3 136 m² a výběhů dohromady o výměře max. 2 989 m². Pavilon včetně výběhů bude umístěn na stávajících pozemcích zoologické zahrady určených k jejímu rozvoji. V rámci stávající rozlohy zoologické zahrady, která činí 58 ha, nepředstavuje realizace záměru významnou změnu (nedochází ke zvýšení plochy ani k významné změně kapacity). V přímé souvislosti s výstavbou nového pavilonu se neočekává navýšení dopravy v okolí areálu. S ohledem na povahu a rozsah záměru dospělo MŽP k závěru, že se jedná o nevýznamnou změnu záměru, u které se nepředpokládá významné negativní ovlivnění životního prostředí.“ Ministerstvo tak dospělo k závěru, že tento záměr nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona o EIA.

[37] V daném případě je skutečně pravdou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze ztotožnil se shora uvedenými závěry, aniž by přidal jakékoliv vlastní úvahy. Dle názoru soudu však bylo žalobci v citovaných vyjádřeních Odboru ochrany prostředí MHMP a Ministerstva životního prostředí dostatečně odpovězeno na jeho odvolací námitky,

zejména na to, proč nelze na záměr nahlížet v komplexní podobě s celým objektem a proč se nejedná o změnu záměru, která by mohla mít negativní vliv na životní prostředí.

[38] Dle názoru soudu se v daném případě nejedná o tzv. salámovou metodu, jak namítal žalobce. Je sice pravdou, že výstavba pavilonu goril je nepochybně jednou z etap dlouhodobého záměru rozvoje zoologické zahrady, nicméně tento není realizován pouze za účelem zvýšení atraktivnosti tohoto areálu zoologické zahrady, ale především za účelem naplnění jejího poslání, které vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 162/2013 Sb., o podmínkách provozování zoologických zahrad a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (tj. *„přispět k zachování biologické rozmanitosti volně žijících živočichů jejich chovem v lidské péči, se zvláštním zřetelem na záchranu ohrožených druhů, jakož i výchova veřejnosti k ochraně přírody“*). Soud dospěl k závěru, že jednotlivé plánované stavební záměry v areálu zoologické zahrady sice mají výše uvedený společný cíl, to je však jediné, co je spojuje.

[39] Soud dále uvádí, že nepochybně závěry žalobcem v replice citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu, nicméně v tomto případě dospěl k závěru, že ve vyjádření Ministerstva životního prostředí a Odboru ochrany prostředí MHMP lze nalézt vyjádření k podstatným odvolacím námitkám žalobce (srov. citace výše). Za takové situace pak skutečně, což ostatně potvrzuje i žalobcem citovaný rozsudek, již odvolací správní orgán nemá možnost nahradit úvahu nadřízeného orgánu svou vlastní úvahou. Odkázal-li tedy žalovaný v nyní projednávaném případě na odbornou úvahu nadřízeného orgánu, pak dle názoru soudu nepochybil a nezatížil tak své rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti.

[40] Ani tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.

[41] Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal nedostatečnou ochranu přírodního parku a krajinného rázu.

[42] Podle ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů: *„(1) Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.*

(2) K umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

(3) K ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území. (...)“

[43] Podle ustanovení § 15 nařízení Rady hlavního města Prahy č. 10/2014 Sb. HMP, o zřízení přírodních parků na území hlavního města Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2014 Sb. HMP“): *„(1) Krajinný ráz celého území přírodního parku je chráněn před činnostmi snižujícími jeho estetickou a přírodní kvalitu, harmonické měřítko a vztahy v rámci krajiny, kterou tvoří prostor formovaný terénními útvary, údolími vodotečí, lesními komplexy, plochami rybníků a*

mokřadních společenstev, jakož i dalšími ekologicky významnými segmenty krajiny včetně rozptýlené zeleně a dřevin rostoucích mimo les.

(2) Na území přírodních parků nelze umisťovat nové stavby s výjimkou staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále s výjimkou dostavby podle odstavce 3.

(3) Na území přírodních parků se připouští pouze dostavba stávajících sídelních útvarů, prováděná v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, a to za podmínky, že nenaruší charakter lokality a bude plně respektovat jak její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu, tak osobité krajinné a přírodní znaky včetně zachovaných pohledových horizontů, typických siluet jednotlivých panoramatických plánů krajinných dominant a podobné charakteristiky místa i oblasti. Sídelním útvarem se rozumí každá jednotka osídlení, která tvoří uzavřený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar.“

[44] Soud předně uvádí, že dospěl k závěru, že dotčené správní orgány se řádně vypořádaly s otázkou ochrany přírodního parku a krajinného rázu. Tyto orgány dospěly k závěru, že předmětný záměr nemůže změnit či snížit krajinný ráz a že na území přírodního parku Drahaň-Troja je možné tento záměr umístit (srov. již výše odkazované souhrnné stanovisko Odbor ochrany prostředí MHMP v souhrnném stanovisku ze dne 4. 1. 2016, sp.zn. S-MHMP 1801776/2015 OCP, č.j. MHMP 2194641/2015 , a opatření Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 11. 2016, č.j. 3096/500/16, 70049/ENV/16).

[45] Konkrétně Ministerstvo životního prostředí ve svém opatření uvedlo, že „stavba se nachází v méně zastavěném území v areálu Zoologické zahrady hl. města Prahy nacházející se v přírodním parku Drahaň-Troja. Dotčené pozemky leží v kompaktně ozeleněném svahu a v pohledovém horizontu, který vytváří základní rámec prostředí krajinného rázu. Jedná se o jeden z hlavních fenoménů tohoto prostoru. Záměr podle předloženého projektu (zejména pak dle přiložené studie: Zhodnocení krajinného rázu a stavby pavilónu Zoo v ulici Pod Hrachovkou v Praze Troji) svým rozsahem do tohoto fenoménu přírodní charakteristiky nebude zasahovat a neovlivní vnímání rázu místa a dotčené oblasti. Vliv stavby na krajinný ráz lze posoudit z dokumentace ke stavbě, z uvedené studie a dále z ortofotomapy (veřejně dostupné na stránkách <http://mpp.praha.eu/OrtofotoArchiv/>), zobrazující rozložení jednotlivých prvků v krajině. Navržená stavba bude v maximální možné míře zapuštěna do terénu a bude převážně přízemního charakteru, pouze v části pro chovatele bude dvoupatrová. Tvarově návrh stavby zohledňuje významnost lokality tak, aby negativní zásah do krajinných prvků byl minimální. Stavbu bude vytvářet dojem travnatého kopce, což je patrné z uvedené studie.“ Dále mimo jiné uvedlo, že „výškovými parametry stavba odpovídá rostlému terénu okolí, neboť je navržena v nejnižší části pozemku parc. č. X, k.ú. X při komunikaci Pod Hrachovkou. (...) Vzhledem k objemu stavby a jejímu umístění v nejnižším bodě dotčeného pozemku, nezasáhne navržená stavba žádným způsobem do pohledově exponovaných svahů vltavského údolí ani navazujícího údolí, ve kterém se na svahu nacházejí usedlosti Sklenářka a Hrachovka. (...) Z pohledového hlediska nebude navržený stavební záměr vytvářet významnou dominantu. Tedy i po umístění navrženého záměru budou vytvářet lokální dominanty usedlosti Sklenářka a Hrachovka. Stavba se nedotkne žádných významných krajinných prvků a ani zvláště chráněných územ.“

[46] Velmi výstižně se pak k případnému zásahu do přírodního parku vyjádřil stavební úřad na str. 11 svého rozhodnutí, kde uvedl, že „charakter stavby se ve velké míře přizpůsobuje přírodnímu prostředí, snaží se ho respektovat a zároveň dotvářet. Což lze považovat za jakési

plynulé pokračování vlivu téměř stoleté existence parkového areálu stávající ZOO, která se po celou dobu významně podílela a stále podílí na utváření charakteru a genia loci celého území a potažmo i celé městské části Troja.“

- [47] K námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s předloženým odborným vyjádřením, soud uvádí, že je skutečně pravdou, že správní řád nezná a neřeší postup, podle které by bylo možné přezkoumat výsledek přezkumu závazného stanoviska či sdělení dotčeného orgánu. Nezaslal-li tedy žalovaný odborné vyjádření předložené později během odvolacího řízení Ministerstvu životního prostředí k revizi jeho původního opatření, kterým toto potvrdilo závazné stanovisko Odboru ochrany prostředí MHMP, tak nemohl dle názoru soudu pochybit.
- [48] Soud naopak nesouhlasí s názorem žalovaného, že uvedená společnost, jež zpracovala předmětný posudek, není oprávněna zpracovávat posudky týkající se posouzení vlivu stavby na krajinný ráz. Tato společnost k tomu oprávněná je, nicméně samotnému posouzení, jaký vliv bude mít předmětný záměr na krajinný ráz, je skutečně pouze v kompetenci dotčených správních orgánů, které se v dané věci v řízení dostatečně vyslovily. Závěr předloženého odborného vyjádření (tj. že záměr v předkládané podobě znamená významný zásah do krajinného rázu) byl těmito stanovisky dle názoru soudu vyvrácen. Lze si jistě v tomto směru představit detailnější odůvodnění napadeného rozhodnutí než jen pouhé konstatování, že „*se v posudku neuvádí žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že navrhovaný záměr je v daném území nepřípustný,*“ a vytýkání posudku emotivnost a nedostatečnou logickou a argumentační podloženost, nicméně zároveň nelze postupovat mechanicky a vyvracet každý jednotlivý dílčí argument. Takový postup by vedl k tomu, že by se nikdy žádné správní (a tím spíše ne stavební) řízení nedobralo svého konce.
- [49] Z uvedených důvodů soud neshledal námitky uvedené ve třetím žalobním bodu důvodnými.
- [50] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci – nedostatek parkovacích míst.
- [51] Podle ustanovení § 90 písm. d) stavebního zákona, v rozhodném znění: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.*“
- [52] V tomto směru soud považuje za vhodné zdůraznit, že stavbou nového pavilonu goril nedojde k rozšíření areálu zoologické zahrady (ani k rozšíření chovu zoologické zahrady), neboť stávající pavilon, který je nevhodně umístěn v dolní části areálu zoologické zahrady, kde se nachází záplavové území, bude pouze přemístěn do jiné (severní) části zoologické zahrady. Z projektu vyplývá, že dopravní obslužnost území zůstane stávající, příjezdové komunikace pro veřejnost i parkovací plochy nebudou výstavbou dotčeny. Vznikne pouze nový vstup pro pěší, příp. pro cyklisty. Přesunutí pavilonu do jiné části areálu se tak dotkne zejména vnitřních areálových komunikací.
- [53] Podle ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání územím, ve znění pozdějších předpisů platí, že „*stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české*

technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky.“

- [54] Podle čl. 14.1.9. ČSN 73 6110 pak platí, že „v návrhu odstavných a parkovacích stání se musí nejméně dodržet počet vypočítaný podle tabulky 34 a upravený součiniteli v tabulce 30.“ Z tabulky č. 34 pak vyplývá, že pro zoologické zahrady se kapacita dopravy v klidu stanovuje v závislosti na ploše zoologické zahrady – 1 stání na 1.000 m² plochy areálu zoologické zahrady.
- [55] Z tohoto pohledu tedy skutečně zákonným požadavkům vyhovuje 580 parkovacích míst, jak uvádí žalobce. Nicméně z webových stránek osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že tato má pro své návštěvníky k dispozici ve svém blízkém okolí celkem cca 890 parkovacích míst (severní vchod – 120 aut, hlavní vchod – 120 aut, jižní vchod – 450 aut, ulice Pod Havránkou – 200 aut) a v nedalekém okolí se nachází ještě záchytné parkoviště pro 300 aut (srov. <https://www.zoopraha.cz/navsteva/sluzby-navstevnikum/8-parkoviste-pro-auta-a-kola>). Z toho vyplývá, že reálná kapacita parkovacích míst pro návštěvníky je přibližně 2x větší, než jaká je vyžadována příslušnou normou (1190 parkovacích míst vs. 580 parkovacích míst).
- [56] Soud nerozporuje skutečnost, že daná zoologická zahrada je jedním z nejnavštěvovanějších míst v České republice a že tedy v exponovaných časech mohou a jsou zmiňovaná parkovací místa nedostatečná, ostatně tak, jako je to u většiny turisticky atraktivních míst nejen v České republice, ale i v zahraničí, nicméně za situace, kdy předmětným záměrem nebyl areál zoologické zahrady jakkoli rozšiřován (nezvyšoval se tedy žádný parametr pro výpočet parkovacích stání), nebylo nutné a ani možné, aby bylo v daném případě předmětem řízení i řešení dopravy v klidu.
- [57] Soud nesouhlasí s názorem žalobcem ohledně využití správního uvážení, neboť v tomto směru zákon ani příslušná vyhláška nedávají správním orgánům možnost toto správní uvážení využít, jelikož počet odstavných a parkovacích stání je jasně dán výše uvedeným výpočtem. Stavební úřad ani žalovaný tak nemohly tyto legislativní meze překročit, neboť by se to rovnalo zneužití správního uvážení; nemohly tak např. osobě zúčastněné na řízení v rámci územního řízení uložit jako jednu z podmínek územního rozhodnutí zvýšení počtu parkovacích míst (či územní rozhodnutí z toho důvodu rovnou nevydat), což by žalobce zajisté ocenil.
- [58] Soud tak dospěl k závěru, že předmětný záměr je v souladu s ustanovením § 90 písm. d) stavebního zákona. Neshledal tak námitky uvedené ve čtvrtém bodu jako důvodné.
- [59] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [60] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.
- [61] Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu